



WANDELEN

TREKTOCHT een sfeerbeeld

We zouden... Zo is het begonnen.

We zouden eens een trektocht moeten doen, dat was een idee ontstaan na een bestuursvergadering. Een aantal mensen waren dadelijk enthousiast. Eddy De Roover, als reisleader, stak onmiddellijk de handen uit de mouwen en een trektocht in mekaar van Troisponts naar Troisvierges.

Waar we eerst dachten met een man of vijf ergens in een tentje in het bos te zullen kunnen slapen werden dat er zeventien (14 mannen en 3 vrouwen) die op een camping zouden moeten overnachten. Zeventien is wat veel om stiekum een tentje in het bos op te zetten.

Zaterdag 11 september was het zover. Om 7 u 's ochtends kwamen we in opgewekte stemming bijeen aan de noodkerk. De een had al wat meer weg van een clochard de ander van rambo. Qua rugzak was er een verschil van 14 kg tot 25 kg. Onze voorzitter, zich zijn taak ter harte nemend, deelde kleine glaasjes uit die we binnen handbereik moesten houden voor onderweg als we het koud zouden krijgen.

We vertrokken naar Troisponts van waaruit we zorgden dat voldoende auto's aan het eindpunt Troisvierges terecht kwamen. Eens dat gebeurd konden we de tocht aanvangen.

De eerste helling stormden we als berggeiten naar boven wat sommigen onder ons bijna fataal werd. Niet iedereen is Jef Van den Heuvel die met een klein rugzakje als een bolletje op zijn rug, zijn slaapzak opgerold onder zijn arm, met een wandelstok en een verrekijker de berg rustig beklom alsof hij al jaren niets anders deed. Paul F. verging het anders, eenmaal boven kreeg hij van pure vermoeidheid zijn rugzak niet meer uit en eenmaal eruit kreeg hij hem bijna niet meer aan. Maar geen nood de prijzen worden immers aan de "meet" gegeven.

En verder ging de tocht. Bij het eerste deftige kruispunt rees er twijfel over de weg. Terwijl de GR-route, die we volgden, een bocht van 180 graden maakte moesten wij eigenlijk rechtdoor. We zijn rechtdoor gegaan en met wat knip en plakwerk kwamen we terug op de goede weg niet zonder een fikse regenbui te hebben gehad die ons in de gelegenheid stelde wat te eten onder de bomen waar het droog bleef. Dat eten was voor de een niet meer dan een boterham achter de kiezen steken en voor de ander een uitgebreid spek met eieren. Eentje had zelfs zijn radio meegebracht. Paul, onze voorzitter, had voor het aperitief gezorgd, vandaar dat zijn rugzak 25 kg woog, zodat we voor de eerste maal onze glaasjes konden gebruiken.

Regen gedaan, inpakken en wegwezen. Tijdens het stappen zongen we van "Daar kwam een boer uit Zwitserland..." en werden de huishoudelijke taken voor 's avonds in de tent onder de tentgenoten verdeeld. Er was er een die hierover onenigheid kreeg met "zijne vent". Waarschijnlijk over wie de afwas ging doen.

Een verder ging de tocht. De vermoeidheid deed zich stilletjesaan gevoelen. Sommigen echter fleurden op o.a. onze voorzitter. Niet moeilijk, een van zijn flessen genever was leeggelopen in zijn rugzak die nu al bijlange geen 25 kg meer woog. Bij anderen begon het gewicht van de rugzak en de kilometers zwaar te wegen. Ikzelf had last van mijn knie maar ik maakte mij geen zorgen vermits ik mijn prive-kinesist, Leon Bernaerts, bijhad en het aanvangen van "Daar kwam een boer uit Zwitserland..." hield er de sfeer in.

Hij ging verder, de tocht. Zwijgzwaam zwoegden we zwetend verder. De spanning werd ten top gedreven. Zelfs bij het aanvatten van "Er kwam een boer uit Zwitserland..." antwoordde bij niemand meer met "Kadee Kadolleke Kada". Reden: we gingen van de kaart vallen, en inderdaad na enige tijd verkondigd Eddy plechtig: "We zijn van de kaart!" Op dat moment moest de camping binnen een straal van 5 km zijn. Maar waar??? Verkenneren werden uitgestuurd, maar niets, tot we op een bepaald ogenblik nog mensen tegenkwamen waaraan we in ons beste Frans de weg naar de camping vroegen. Het waren Nederlanders, natuurlijk, die uiteraard in hun beste Frans verklaarden dat ze het ook niet wisten zodat we nog niets wijzer waren. Voortgaande op de summiere gegevens op de landkaart van de Nederlanders besloot Eddy met het klamme zweet in zijn handen: "naar rechts". Als dat maar goed afloopt want er begonnen er al serieus last te krijgen zoals bv. Maria, de vrouw van Frans Beirinckx die al heel de dag met een gebroken teen (zoals achteraf bleek) mee stapte. De ervaren lopers en joggers zoals Jan Verlinden, Jef Van den Heuvel en Frans Andries waren nog zo fris als een hoentje. Zo mogelijk nog frisser was onze ouderdomsdeken, Jos Michiels, die echter goed getraind was, hij had namelijk in de week de tuin van zijn schoonzoon omgespit. De familie Belderbos stapte ook gezwind door, Marcel putte veel kracht uit zijn vrouwtje Marie-Louise, die in tegenstelling met haar man als dartelevlinder van steen op steen sprong.

Onder een grijze lucht volgden we in een lange rij de baan waarlangs de camping zou moeten liggen. Bij het aanvangen van een liedje (Daar kwam een boer uit Zwitserland) zong niemand meer mee. Eddy begon hoe langer hoe meer te twijfelen aan de richting en mompelde zo van die zaken als: "Een autokerkhof, dat heb ik bij de verkenning niet gezien." Hij liep bedrukt verder niet wetend dat de achterhoede allang wist dat we op de goede weg zaten. Ze hadden het immers gevraagd aan een inboorling maar niemand had eraan gedacht het bericht door te geven aan de voorhoede.

Eindelijk een bord "Camping les trois Sarts". Jef die enkele honderden meters voorop liep had het het eerst gezien en stond met zijn wandelstok te zwaaien. Eddy sprong een gat in de lucht (bij manier van spreken). Voor velen was het welgekome einde van de tocht in zicht en konden we de tentjes opzetten. Dat gebeurde niet altijd zonder problemen. Sommigen zagen nu hun tent voor de eerste maal, zoals Marc Verrept die een bloedblein had waarbij bij elke stap het bloed uit de gaten van zijn veters spoot (bij manier van spreken). Maar hij kon rekenen op zijn Lisette die haar verpleegervaring kon botvieren. Tijdens het rechtzetten bleek iedereen wel een hartig drankje bij te hebben, zelfs Strohrum van 80 graden ontbrak niet en er werd kwistig getrakteerd. Tegen dat de laatsten hun tent hadden opgezet hadden de vlugsten hun portie portie beuling met appelmoes, chinees en dergelijke dingen meer al binnen onder mateloze belangstelling van de koeien ernaast in de wei.

Na de opfrissing zakte iedereen af naar de kantine van de camping. Het werd een vrolijke boel. Marcel van Heurck vertelde heel uitgebreid en met de veel gebaren een mop, over een bult en een houten been, die ten behoeve van de campinguitbaters en bewoners die uiteraard in hoofdzaak geen Nederlands verstonden in het Frans werd vertaald. Uit pure dankbaarheid gaf de campinguitbater op onze eenvoudige vraag onderricht over wat een "Sart" wel was. Tussendoor zongen we het liedje "Daar kwam een boer uit Zwitserland" ditmaal begeleid door een blokfluit die het evenwel pas deed nadat het tussenstuk in een glas bier was gedoopt. Iedereen brulde in koor mee, blij en opgelucht over de die dag geleverde inspanning. Er werden nog andere liedjes gezongen waarbij van een de tekst in de kantine achter de toog hangt. Dit was meteen onze bijdrage tot het Waalse culturele erfgoed. Een prestatie die toch ook kan tellen voor de eerste dag.

Einde eerste episode.

Volgende episode:

Vond iedereen zijn eigen tentje terug en om hoe laat?
Wie lag er wakker van het bal van de voetbal en van de plensregen?
Wie brabbelde in zijn slaap de gevleugelde woorden: "Zoef, zoef, fwiet..."?
Met hoeveel mensen vertrokken we de volgende dag en met hoeveel kwamen we aan?
Wie had er look gegeten?
Wie was er van de kaart en wie er terug op?
Nam de douane onze flessen in beslag?
Zijn er dan toch clochards in Wallonie?
Vindt Jef frieten en waar gaat hij ze opeten?
Wat moet Leon met een Koevoet?

Het antwoord op deze vragen leest U in volgende Kroniek.





De redactie van Kroniek pakt uit met een nieuw procédé van verslaggeving. In de jaren '60 en '70 had men in sommige films meerdere beelden in een scherm (denk bv. maar aan de film "Woodstock"). Wij van Kroniek gaan dat nu ook proberen. We gaan het project nog niet te groots opvatten en zullen beginnen met twee simultaan-verslagen.

Zet U en geniet.

KWB OP OVERLEVINGSTOCHT deel 2.

De nacht was al een eindje gevorderd toen de laatste tien "overlevenden" de weg zochten (en vonden) naar het tentenkamp, volgetankt en voorzien van de trois-sart-camping-pet. Het zingen van "Daar kwam een boer uit Zwitserland" werd achterwege gelaten uit respect voor diegenen die al sliepen. Omdat een tent geen geluidsdichte wanden heeft, weerklonk nog hier en daar een brommend gesakker tengevolge van de (té) kleine afmetingen van de slaapgelegenheden. Het duurde echter niet lang meer of de komplette stilte viel neer over het tenten-(zeg maar: tentjes-)kamp. Het was Jef die erop stond het laatste woord te hebben en in z'n slaap iets mompelde over een gesloten deur en afsloot met de gevleugelde woorden: "zoef, zoef....fwiet". Met deze laatste fluittoon werd vermoedelijk getracht de "Last Post" te blazen...

04u10 in de ochtend en plots lijkt de regen klaterend neer te stromen uit de hemel. Bij nader inzien en na de hamerende kabouterijtjes in het achterhoofd tot de orde te hebben geroepen, blijkt het om twee burens te gaan die last hadden van een te hoog waterniveau.

04u20 begint het toch te regenen en het druppelen op het tentzeil maakt de hamerende kabouterijtjes in het achterhoofd terug wakker.

Tot half zeven blijft het druppelen maar dan verjaagt "wekker van dienst" Jef zowel de nachtrust als de regen.

Het opstaan verloopt soms moeizaam. Slaperig zoeken sommigen de weg naar de campingtoiletten en konstateren (gelukkig tijdig) dat het om de douches gaat. Toiletten zijn aan de andere zijde. Hoewel Eddy er ons tijdens de voorbereidende vergaderingen op gewezen had toiletpapier mee te nemen, dachten toch velen dat toiletpapier tot de accommodatie van een driesterrencamping behoorde. Verkeerd gedacht of waals getreiter: het was er niet! Gelukkig was de groep zo solidair dat het papier van het ene muurtje over het andere ging (en terug). Onwillekeurig dachten we hierbij aan Toon Hermans: "Heren, geef de appelmoes 's door..."

Qua ontbijt liepen de zaken nogal uiteen. Sommigen bakten zelf een gamelletje spek met eieren (al dan niet in het gezelschap van hongerige koeien); anderen hadden het gepresteerd, geheel tegen de filosofie van de overlevingstocht in, om de warme bakker pistolets en koffiekoeken te laten afleveren op de camping.

Na het ontbijt werd de inventaris van de slachtoffers van de vorige dag gemaakt. Vijf deelnemers zouden op de camping blijven wat voor de overigen onmiddellijk twee onschatbare voordelen opleverde: 1. we hoeven onze bagage niet mee te sleuren tot het eindpunt en 2. er waren vrijwilligers om tenten terug

op te plooiën.

Klokslag 9u vertrokken we met twaalf terug naar die plaats waar we de dag voordien van de kaart waren gestapt (gesuk-keld).

Al na een paar honderd meter verzeilde onze gids Eddy in de achterste regionen ("Bleinen, jong !"). Het tempo lag toen ook vrij hoog. Aan de hand van de kilometerpaaltjes langs de weg slaagde iemand erin te berekenen dat we met een snelheid van maar liefst 5,5 km per uur vorderden. We zagen onszelf al rond een uur of twee aankomen in Trois Vierges doch dat waren duidelijk hallucinaties want even later verlieten we de asfaltweg en ging het beropwaarts via een slijkerig bospad.

Jos die de avond tevoren hard op de blokfluit "Daar kwam een boer uit Zwitserland" had gespeeld, ondervond nu hiervan de weerslag in de knie. Bovendien werd hij gekweld door een acute aanval van compleet geheugenverlies wat betreft z'n autosleutels. Er werd al overlegd wie bij wie op de schoot zou zitten en hoe Jos' auto vanuit Trois Vierges terug het land in moest zonder opnieuw anderhalf uur te verliezen. Plots kreeg Jos' geest echter een vlaag van verlichting en toverde hij de bewuste sleutels tevoorschijn. De pijn in de knie bleef echter zodat hij moest afhaken na zes kilometer. Het verhaal van tien kleine negertjes begon al hier en daar door iemands hoofd te spoken...

Vermits mijn knie definitief dienst weigerde besloot ik met lood in mijn schoenen op te geven. Ik gaf mijn autosleutels af aan Eddy en mijn pen aan reserveverslaggever Paul. Nadat ik mijn blik door tranen vertroebeld nog eens over mijn kameraden liet gaan (het laatste wat ik zag was Jan V. die aan de mond van Frans A. rook om te weten of die look had gegeten) keerde ik rechtsom.

Nog eenmaal zag ik de groep aan de andere kant van het dal en we wuifden naar mekaar. Toen was ik op mezelf aangewezen. Moeizaam sleepte ik mij voort langs de kant van de weg met onder mijn arm een fles water in een regenjas gedraaid en in mijn rechterhand een plastic zak van "den Aldi", of zoiets, met proviand want tegen dit tempo wist ik niet wanneer ik terug op de camping zou zijn. Automobilisten die voorbijreden keken om met een blik van "Tiens, zijn er dan toch clochards in België!?".

De laatste twee kilometer werd ik opgepikt door de campinguitbater die mij waarschijnlijk herkende aan

Met z'n elfen dan maar verder. Jos zouden we onderweg nog éénmaal zien in de verte als eenzame clochard in het groene ardeense landschap.

Zonder er erg in te hebben, was het al half twaalf geworden zodat hier en daar een knorrende maag te horen was of was dat het geluid van de ongelijke stap van Jos M. die aan één voet een 'bottine' droeg en aan de andere een 'sloef' ! Kwestie van de 'bleinen te soigneren'. Langs de baan zagen we een inham met zitbank en vuilbak, kortom een ideale plek om de schoofzak aan te spreken. Die plek bleek ook nog voor andere doeleinden geschikt. Voor de "vliegende douane" bleek dit een geliefkoosde plaats om argeloze toeristen die van Luxemburg kwamen, te plagen met het verzoek even de koffer te openen. Zoals het goede Vlamingen betaamt, stoorden wij er ons niet aan om het gebruikelijk aperitief te nuttigen en de jenever, porto en whisky boven te halen. Leon spreidde zelfs de gebruikelijk Vlaamse gastvrijheid ten toon en bood een douanier een slok whisky aan

het petje dat ik vorig avond aan spotprijs van hem had gekocht. Eenmaal op de camping aangekomen wachtte mij een idyllisch tafereel van volmaakte rust. Enkel Marcel was druk in de weer met het ingieten van een kopje koffie. Toen hij mij zag bleef hij van verbazing in zijn beweging steken. "Wa komde gij hier doen?", stamelde hij. Met moeite perste ik het woord "opgegeven" uit mijn mond en deed toen het verhaal van mij knie. Iedereen had onmiddellijk medelijden met mij. Maria en Lisette die lagen te zonnen in de zon wilden mij masseren maar ik bedankte.

"Waar is Frans," vroeg ik, "Is hij zijn auto gaan halen?". Natuurlijk niet, hij lag te maffen in zijn tent. Hij stak trouwens net zijn slaapkop buiten maar kroop vlug terug in zijn lekker warme nest.

Ik besloot dan ook maar een dutje te doen. Het laatste wat ik zag voor mijn ogen dichtvielen was Marcel die kreunend van genot zijn kopje koffie aan het afwassen was. Na een kort maar verkwikkend dutje was het eerste wat ik zag Marcel die knorrend van genot andermaal een afwasje aan het doen was. De dames lagen met hun rug tegen de rugzakken nog steeds te keuvelen in de zon terwijl Marc aan het bestuderen was hoe hij zijn tent die hij de vorige avond met veel moeite in elkaar had gekregen terug uit elkaar zou krijgen. Frans stak nogmaals zijn slaapkop uit de tent en besloot maar helemaal naar buiten te kruipen. Het was ondertussen ook al ruim etenstijd. Marcel was tevreden in zichzelf babbelend stukjes spek aan het bakken op zijn vuurtje, terwijl ik de overschot van mijn boterhammen van de vorige ochtend tussen mijn tanden stak.

doch de man leek dit niet erg te vertrouwen en bedankte. Na dit intermezzo terug op pad voor een tweetal uren stappen waarna we uitkwamen op het station van een klein dorp waar het eigenlijke middagmaal zou genuttigd worden. Omdat enkelen behoefte hadden aan de "comfortabele sanitaire stop" werd uitgekeken naar een gelegenheid daartoe. Hierbij bewees de verrekijsker van Jef uitstekende diensten: een paar honderd meter verder werd een café gelokaliseerd. Frans en Jan erheen vergezeld van Paul die het al een hele voormiddag had moeten stellen met water-van-de-waalse-kraan en naar een frisse pint snakte. Gelukkig bleek de verrekijsker van Jef té ver gekeken te hebben en was er dichterbij ook nog een taverne. Na de eerste pint kwam ook Jef er binnen met in de hand een pak fritten en met het verzoek om een frisse Hoegaerden zich niet storende aan het feit dat in de taverne ook fritten geserveerd werden. Verscheidene bezoeker zaten er immers fritten te eten. Ondertussen was de groep reeds bezig met het middageten waarbij opeengestapelde betonblokken dienst deden als ondergrond voor de campingvuurtjes. Rond twee uur werd de weg verder gezet en bleek Eddy stilaan bedreven te raken in het "afsnijden van de weg". In plaats van een omweg te maken en achteraf beneden de spoorlijn uit te komen, bleven we de spoorlijn volgen in de overtuiging wel ergens naar beneden te kunnen doorsteken. Een weg naar beneden werd niet direct gevonden; Leon trof wel een koevoet aan en kon niet nalaten het kleinood mee naar huis te nemen (misschien om als werktuig in z'n praktijk te gebruiken ??). Ondertussen had Jos M. een poging ondernomen om, van de ene boom naar de andere springend,

Na de middag braken we de tenten af en lagen voor de rest lui te filosoferen over het weer, de nationale politiek, de gemeentelijke politiek, de sport, het verenigingsleven en dergelijke. Af en toe deden we een gokje naar het tijdstip waarop onze broeders de stappers terug zouden zijn. Het zou ten vroegste om 6 uur zijn en volgens sommigen 8 uur of zelfs later.



Wij amuseerden ons in elk geval kostelijk tot de temperatuur frisser begon te worden. We besloten dan maar naar de kantine af te zakken om bij een kopje koffie ons avondeten, wat dat ook mocht zijn, te verorberen. Om de tijd te doden hielden we weer een pronostiek over het aankomstuur van de stappers en terwijl we daar volop mee bezig waren kwamen we ze daar aangereden. We renden naar buiten en zagen daar erbarmelijke taferelen van mensen die eigenlijk liever op handen en knieën naar binnen wilden kruipen, alhoewel sommigen er nog verbazend fit uit zagen. De gezichten stonden wel blij om de geleverde prestatie.

beneden te raken wat hem nog lukte ook zodat in een mum van tijd de ganse ploeg beneden stond en een serieus stuk was afgesneden. De afstand zou dus geen 32 km bedragen zoals de patron (van de camping) ons de avond voordien had voorgehouden.

In de loop van de namiddag liepen we zonder er erg in te hebben over de grens met Luxemburg en klokslag vier uur waren we aan de kerk van een onooglijk klein Luxemburgs dorpje waar een vieruurtje werd genomen en waar de stramheid van spieren zich al serieus begon te manifesteren. Sommigen waagden zich er niet meer aan nog lang stil te staan maar bleven in beweging zoals een pantomimespeler die over eieren loopt. Het was duidelijk dat de tweedaagse ten einde liep en zo ook de laatste druppel uit de jeneverfles. Toen we terug vertrokken was Marcel al een eind op weg; was het puur om in beweging te blijven of was het om een demonstratie 'moonwalker' van Michael Jackson in slow motion te geven?

In z'n euforie had Eddy nog een stuk van het traject weten af te snijden zodat het erop leek dat we rond vijf uur aan het station van Trois Vierges zouden zijn waar onze wagens geparkeerd stonden. Toen het echter tien voor vijf werd en we nog volop in de bossen vertoefden en jeuk kregen van de kolossale mierenhopen, begonnen we weer te wanhopen.

Ten onrechte want even later maakten we een bocht en plots lag het station van Trois Vierges aan onze voeten na precies 26,5 km. Een collectief gevoel van overwinning kwam op.

Eddy was als eerste beneden om de rest van de ploeg te feliciteren : Marie Louise en Marcel, Jan, Jos, Frans, Jef, Leon, Marc, Rudy en Paul.

Nadat we allemaal nog wat hadden gegeten en gedronken namen we afscheid van de campinguitbater en laden we onze tenten en rugzakken terug in de wagens om de weg naar huis aan te vatten.

Onderweg reden we bijna constant in de plensregen maar iedereen kwam behouden thuis alhoewel bij sommigen het kruipen uit de wagen en het strompelen naar de voordeur niet gemakkelijk zal geweest zijn vanwege de stramme spieren van het lange zitten in de wagen.

In elk geval, degenen die meegegaan zijn, geheel of gedeeltelijk, hebben het zich zeker niet beklagd. Het was een toffe groep en een uitstekende sfeer. Kortom, voor herhaling vatbaar.

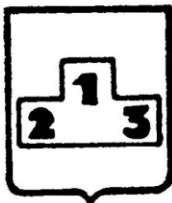
Eddy, dokter zo nog eens iets uit voor volgend jaar.



SERVICE KRONIEK

Gevraagd: door Marcel Ielegems

Milieuvriendelijke manier om kraaien te verdrijven uit de tuin en een middel om gateinden van bomen te laten verteren



SPORT

Volleybal KWB REET 2

1. 12.09.93 Kokaz 1 - Reet 2

Onze eerste match van dit seizoen. Om 10 u was iedereen paraat. Om 10u30 was er van onze tegenstrever nog niemand present. Om 11u zijn we dan maar terug naar Reet vertrokken. Wij wonnen dus met forfait.

2. 26.09.93 Reet 2 - Rumst 3

Onze eerste echte wedstrijd die om 9u aanvatte. Het werd een matige wedstrijd waarin we zelf een set moesten prijsgeven. Setstanden 15-09 15-07 09-15 en 15-04.

3. 17.10.93 Boom H.H 2 - REET 2

Na twee weken rust eindelijk nog eens een wedstrijd. Met acht man vertrokken we naar zaal Tijn. Bij de briefing voor de match werd er door de kapitein gewaarschuwd voor plaatsballen naar de zijlijnen, zijnde een specialiteit van onze tegenstrever. Desondanks konden zij hiermee toch twee mooie spelwisselingen afdwingen. Wij bleven echter over de ganse lijn de sterkste wat zeker bewezen werd in de tweede set waar wij tegen een 8-0 achterstand aankeken maar toch konden terugkomen. (volgens insiders iets wat alleen echte topploegen kunnen !)
Setstanden 01-15 13-15 06-15